

EFTERSTAPLA, v. n. 1. Med staplande steg följa efter. Nästan endast i part. pres. med verbet *Komma*. — Vanligare *Stapla efter*.

EFTERSTICK, n. 5. 1) Stick, som följer efter ett föregående sådant. — 2) (i spel) *Silla i e.*, se *Silla i efterhand* (under *Efterhand*).

EFTERSTICKA, v. a. 5. (böjes som *Sticka*) Brukas någon gång i det fam. uttrycket: *Komma e-nde med något*, sticka fram med något efteråt.

EFTERSTIGA, v. a. 5. (böjes som *Stiga*) Stiga efter någon, som gått förut. Endast i part. pres. med verbet *Komma*. — Vanligare *Stiga efter*.

EFTERSTING, se *Efterstying*.

EFTERSTJELPA, v. a. 2. Stjelpa någonting efter, ofvanpå, ofvanöfver något, som förut blifvit stjelpat. — Vanligare *Stjelpa efter*.

EFTERSTRÄFVA, v. a. 1. Bemöda sig att vinna, att komma i besittning af något. *E. makt*, *anseende*, *ära*. *E. en befattning*, *en syssla*, *en ung slickas hand*. *Jag e-r ingenting annat än att lefva i lugn*. *Han e-r all synas qvick*. Äfv. *Sträfva efter*. — Syn. Eftertrakta, Efterfika, Efterjaga, Stå efter, Söka, Eftersöka, Aspirera. — *Eftersträfva*, n. 4.

EFTERSTRÄFVARE, m. 5. (föga brukl.) En, som eftersträfvat.

EFTERSTYNG, n. 5. Styng, som vid sömnad tages med nålen tätt bakefter ett föregående styng.

EFTERSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) Se *Eftersträfva*. Brukas endast i infinitiv. *Det är ingenting att e.* — Äfv. *Stå efter*. — *Efterstående*, n. 4.

EFTERSTÄENDE, a. 1. 1) Som står bakom, bakefter. *De e. lederna*. — Kan äfv. brukas substantivt, t. ex.: *De e. fingo ingenting se för dem, som stodo förut*. — 2) (i skrift) Nedanefter följande. *E. förklaring*.

EFTERSTÄDNING, f. 2. Städning, som göres efter en föregående sådan, då denna icke varit fullkomlig. *Pigan har städat så illa, att en liten e. är nödig*.

EFTERSTÄNK, n. 5. Stänk, som faller t. ex. efter ett regn, en begjutning, o. s. v.

EFTERSTÖK, n. 5. Stök (se d. o.), som man förehar tätt efter och i sammanhang med ett föregående, mera hufvudsakligt göromål.

EFTERSTÖRTA, v. n. 1. Se *Efterrusa*.

EFTERSTÖT, m. 2. (fäktk.) Stöt med värjan omedelbart efter en parad.

EFTERSVÄNG, m. 2. Sväng, hvilken följer omedelbart på en föregående sådan, såsom verkan deraf.

EFTERSVÄRM, m. 2. Bisvärm, som kommer efter en annan, samma sommar, ur samma kupa.

EFTERSYN, f. 5. 1) Se *Tillsyn*. *Tjenstfolk och arbetare fordra mycken e.* — 2) Se *Efterdöme*, 2. — Syn. Se *Exempel*.

EFTERSÄNING, f. 2. Såning, som företages efter en annan, på samma jord, sedan den första af någon orsak misslyckats.

EFTERSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*) Upprepa samma ord, som någon förut sagt eller uppläst. — Äfv. *Säga efter*. — Syn. *Eftertugga*, *Omtugga*. — *Eftersägande*, n. 4.

EFTERSÄGARE, m. 5. (föga brukl.) En, som har för vana att eftersäga, hvad andra säga.

EFTERSÄGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man eftersäger. — 2) Hvad som eftersäges. *Det var blott en e. af hvad han förut hört*.

EFTERSÄNDA, v. a. 2. Se *Efterskicka*. —

Äfv. *Sända efter*. — *Eftersändande*, n. 4. o. *Eftersändning*, f. 2.

EFTERSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Snabbt och ifrigt förfölja. *E. en flyende fiende*, *tjuvar*, *röfvare*, *rymmare*. — Äfv. *Sätta efter*. — Syn. Se *Förfölja*. — 2) Försumma arbete, göromål, o. s. v., så att det kommer att ligga efter. *E. sina göromål*. Brukas för denna bem., isynnerhet uti part. pass., nästan adjektivt, t. ex.: *E-satta göromål*, *e-satt arbete*. — 3) (fig.) a) Försumma (pligt, skyldighet, o. s. v.). *E. sin skyldighet*. *E. det allmänna bästa för sitt eget intresse*. — *Eftersättande*, n. 4.

EFTERSÖKA, v. a. 2. 1) Leta efter något. — 2) Se *Eftersträfva*. — För begge bem. äfv. *Söka efter*. — *Eftersökande*, n. 4. o. *Eftersökning*, f. 2.

EFTERTAG, n. 5. Tag, som följer omedelbart efter ett föregående sådant.

EFTERTAGA, v. a. 5. (böjes som *Taga*) Se *Efterlikna*. — Äfv. *Taga efter*. — *Eftertagande*, n. 4.

EFTERTAL, n. 5. Tillägg bakefter i bok, skrift, innehållande förklaring eller anmärkningar öfver det föregående innehållet. — Syn. *Epilog*, *Efterspråk*.

EFTERTANKA, f. 2. 1) Eftertänkande, eftersinnande. *Man bör visa e. i hvad man gör*. *Vid närmare e. fann jag, att . . . Med e.*, klokt, förståndigt. *Utan e.*, obetänksam, oklokt, oförståndigt. — 2) Förmåga, vana att eftertänka, hvad man gör eller säger. *Vara utan all e.* *Den menniskan saknar all e.* — Syn. *Eftertänksamhet*, *Betänksamhet*, *Betänkande*.

EFTERTID, m. 5. (föga brukl.) Tid, som följer på en annan. — Syn. *Framtid*, *Det tillkommande*, *Kommande*, *följande tid*.

EFTERTITTA, v. a. 1. (fam.) Se *Efterse*, 1. — Vanligare *Titta efter*. — *Eftertittande*, n. 4.

EFTERTRAF, m. 5. pl. — *trafer*. (t. *Nachtrab*) Se *Eftertrupp*. Brukas isynnerhet om kavalleri.

EFTERTRAFVA, v. n. 1. Trafvande följa efter någon. Endast i part. pass. med verbet *Komma*. — Vanligare *Trafva efter*.

EFTERTRAKTA v. a. 1. Se *Eftersträfva*. — Äfv. *Trakta efter*. — *Eftertraktande*, n. 4.

EFTERTRILLA, v. n. 1. Förekommer endast i uttrycket: *Komma e-nde*, trillande följa efter, t. ex.: *Klolet kom e-nde*. — Eljest *Trilla efter*. — *Eftertrillande*, n. 4.

EFTERTRIPPA, v. n. 1. Trippande följa efter. Nästan endast i part. pres. med verbet *Komma*. — Eljest *Trippa efter*.

EFTERTROPP, m. 2. Se *Eftertrupp*.

EFTERTROPPA, v. n. 1. (fam. o. skämtv.) Förekommer endast i uttrycket *Komma e-nde*, i trupp följa efter.

EFTERTRUMMA, v. a. 1. Genom trumning och derpå följande offentlig utropning efterspana. — Bättre *Trumma efter*.

EFTERTRUPP, m. 5. Trupp, som kommer efter i en armés tågordning. Brukas isynnerhet ofta i plur. — Syn. *Arriergarde*, *Eftertraf*.

EFTERTRYCK, n. 5. 1) Kraftig verkan. *Arbeta, stå till någon med e.* *Tala med e.* *Delta ord har mycket e.* *Lägga e. på ett ord*, genom starkare tonvigt företrädesvis fästa uppmärksamheten derpå. *Det är mycket e. i allt hvad han säger*, *skrifver*, han talar, skrifver kort och bestämt med begagnande af de ord, som bäst uttrycka, hvad han menar, och bäst väcka andras uppmärksamhet. — Syn. Se *Kraft*. —